

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 78.970 van 26 februari 1999

A. 81.667/XIII-941

In zake : **HONORE** Annick,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mrs. Benoît CAMBIER en
Luc CAMBIER, advocaten,
J.-B. Meunierstraat 22
1050 Brussel,

tegen :

1. **de gemeente Rixensart**,
die woonplaats heeft gekozen
bij
Mr. Bernard PAQUES, advocaat,
rue du Stocquoy 1-3
1300 Waver,
2. **het Waals Gewest**,
vertegenwoordigd door zijn
Regering,
dat woonplaats heeft gekozen
bij
Mr. Pierre LAMBERT, advocaat,
Defrélaan 19
1180 Brussel.

Tussenkommende partij :

de naamloze vennootschap
GEROCONSTRUCT,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Juan CASTIAUX, advocaat,
Waversesteenweg 461
1040 Brussel.

**DE WND. VOORZITTER VAN DE XIIIe KAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien de op 21 december 1998 door Annick HONORE ingestelde vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bouwvergunning die het college van burgemeester en schepenen van Rixensart op 11 december 1997 aan de naamloze vennootschap GEROCONSTRUCT afgegeven heeft met het oog op de bouw van een complex van 26 flatgebouwen met ondergrondse garages en op de aanleg van de omgeving, op een perceel gelegen op de hoek van de avenue Jean Herman en de avenue Paul Terlinden, kadastraal bekend 1ste afdeling, sectie A, nr. 1048e;

Gezien het op dezelfde dag ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekster de nietigverklaring van diezelfde handelt vordert;

Gezien het op 13 januari 1999 ingediende verzoekschrift, waarbij de naamloze vennootschap GEROCONSTRUCT vraagt als tussenkomende partij te mogen optreden in het kort geding;

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers van de verwerende partijen;

Gezien het verslag van de heer KOVALOVSKY, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 9 februari 1999 waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 23 februari 1999 om 9.30 uur;

Gelet op de kennisgeving aan de partijen van de beschikking tot vaststelling van de rechtsdag en van het verslag;

Gehoord het verslag van de heer LEROY, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar raadsman Mr. L. CAMBIER, advocaat, van Mr. B. PAQUES, advocaat, die voor de eerste verwerende partij verschijnt, van Mr. D. de BRUYN, loco Mr. P. LAMBERT, advocaat, die voor de tweede verwerende partij verschijnt, en van Mr. G. VAN HOOREBEKE, loco Mr. J. CASTIAUX, advocaat, die voor de tussenkomen de partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer KOVALOVSKY, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van de vordering tot schorsing :

Het perceel waarop het omstreden project betrekking heeft, is gelegen te Rixensart, op de hoek van de avenue Terlinden en de avenue Jean Herman. Met toepassing van de op 20 juni 1994 goedgekeurde gemeentelijke stedenbouwkundige verordening is het opgenomen in buiten de woonkernen gelegen subgebied voor halfopen woningbouw. De gemeente Rixensart valt onder de zogenaamde "decentralisatie"-regeling die ingesteld is bij het vroegere artikel 42*bis* van het Waals Wetboek van Ruimtelijke Ordening, Stedenbouw en Patrimonium (WWROSP).

De N.V. GEROCONSTRUCT dient in 1996 een eerste bouwaanvraag in bij het college van burgemeester en schepenen van Rixensart. Die aanvraag heeft betrekking op de bouw van 26 flatgebouwen, verdeeld over twee gebouwen (blok A-B en blok C). De op 16 september 1996 door het college van burgemeester en schepenen afgegeven vergunning wordt op 2 oktober 1996 door de gemachtigde ambtenaar geschorst, enerzijds omdat ze in strijd is met de bepaling van de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening volgens welke de goten van het hoofdgebouw niet hoger dan 6,50 meter mogen zijn, waardoor hoogstens drie niveaus gemaakt kunnen worden, waarvan een gedeeltelijk onder het dakwerk, en anderzijds omdat het dossier onvolledig is in de zin van artikel 204 van het WROSP. Op 5 november 1996 vernietigt de Minister van Ruimtelijke Ordening, Uitrusting en Vervoer die vergunning. Tegen die beslissing wordt een vordering tot schorsing ingesteld, die met arrest nr. 66.874 van 20 juni 1997 verworpen wordt. Het beroep tot nietigverklaring is nog altijd hangende.

De N.V. GEROCONSTRUCT dient een tweede vergunningsaanvraag in voor de bouw van een complex van 26 flatgebouwen met ondergrondse garages en de aanleg van de omgeving. Het bericht van ontvangst van die aanvraag wordt op 6 mei 1997 afgegeven. Het geplande complex, dat niet wezenlijk verschilt van het vorige, bestaat uit twee gebouwen :

- blok C, gelegen aan de avenue Herman, dat vier niveaus omvat, waarvan een onder het dak;
- het blok A-B, waarvan de gevel aan de avenue Terlinden ligt en dat vijf niveaus omvat, waarvan een onder het dak.

Het terrein is evenwel gekenmerkt door een groot verschil in hoogte tussen de straat en de binnenzijde van het huizenblok, die ongeveer vijf meter lager ligt. Het gevolg hiervan is dat de geplande gebouwen aan de achterzijde uit respectievelijk vier en vijf niveaus bestaan, terwijl er aan de straatkant maar drie te zien zijn.

Volgens het plan komt er een garage voor 21 wagens in blok A-B, op niveau -2, dat ondergronds gelegen is tegenover de avenue Terlinden, maar niet ten opzichte van de achterzijde van het perceel, dat aan die kant, ten gevolge van graafwerk, op dezelfde hoogte als de garage ligt en trouwens, in het verlengde van de garage, 11 parkeerplaatsen in openlucht omvat. Alle garages zijn bereikbaar langs de avenue Herman.

Op 5 mei 1997 onderwerpt het college van burgemeester en schepenen de aanvraag aan een openbaar onderzoek, om reden dat "het project aan de achterzijde vijf niveaus omvat, in plaats van de drie die toegestaan zijn" in de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening. Het openbaar onderzoek, dat uitgevoerd wordt van 12 tot 26 mei 1997, geeft aanleiding tot een petitie die door 52 personen ondertekend wordt, negen individuele bezwaarschriften, waarvan een van verzoekster, en één brief waarin over het project een gunstig oordeel uitgesproken wordt.

De gemeentelijke commissie van advies voor ruimtelijke ordening (G.C.R.O.) brengt op 26 juni 1997 een ongunstig advies uit over het project, waarin ze onder meer stelt dat het in strijd is met de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening, het grondgebruiksplan van het centrum van Rixensart, en het structuurplan. Ze is bovendien van oordeel dat, "gelet op

de bestaande bebouwing, het voorgelegde plan strijdig is met een goede ruimtelijke ordening, zoals in het WROSP bepaald is".

Op 18 augustus 1997 dient het college van burgemeester en schepenen bij de gemachtigde ambtenaar een aanvraag in om afwijking van de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening. In de motivering van zijn aanvraag steunt het college op een onderzoek van de bezwaarschriften, op een onderzoek van het advies van de G.C.R.O., alsmede op een onderzoek van het project. Op 25 november 1997 brengt de gemachtigde ambtenaar een gunstig advies uit over de gevraagde afwijkingen. Op 11 december 1997 geeft het college van burgemeester en schepenen de gevraagde vergunning af, waaraan verschillende voorwaarden gekoppeld zijn. Dat is de bestreden handeling.

Op 29 december 1997 wordt de vergunning, overeenkomstig artikel 42*bis*, derde lid, van het WROSP, geschorst door de gemachtigde ambtenaar, aan wie ze overgezonden is, terwijl ze door de Regering niet vernietigd is en uitvoerbaar geworden is;

Overwegende dat de naamloze vennootschap GEROCONSTRUCT, de begunstigde van de bestreden handeling, bij verzoekschrift ingediend op 13 januari 1999 vraagt om als tussenkomende partij te mogen optreden in het kort geding; dat dat verzoek dient te worden ingewilligd;

Overwegende dat de tussenkomende partij betwist dat het verzoekschrift *ratione temporis* ontvankelijk is; dat ze aanvoert, enerzijds dat er van 27 tot 30 april 1998 grote rooiingswerkzaamheden en ontginningswerken hebben plaatsgehad, wat verzoekster had moeten doen beseffen dat er vergunningen afgegeven waren

om die werken uit te voeren, aangezien de bouwvergunning tijdens die werken aangeplakt was, en, anderzijds dat vanaf begin september landmeters het terrein met hun instrumenten opgemeten hebben, en dit gedurende verschillende maanden, waarbij één van hen zelfs uitgescholden werd door verzoekster, die er zich tegen verzette dat voor het project een vergunning kon worden afgegeven; dat ze erop laat volgen dat de heer Gérard RONFLETTE, beëdigd landmeter-expert, in september 1998 in contact getreden is met de eigenaars van de naastgelegen gebouwen om de plaatsbeschrijving van de gebouwen en de wegen op te maken, en dat hij weliswaar het gebouw van verzoekster niet bezocht heeft, maar wel de gebouwen van de leden van het wijkcomité, waarvan verzoekster deel uitmaakt en waarmee ze in contact moest staan; dat ze eveneens aanvoert dat verzoekster, doordat ze tijdens het openbaar onderzoek een bezwaarschrift ingediend heeft, aandacht had voor een project waarvan ze afwist en dat ze wilde bestrijden;

Overwegende dat de omstreden vergunningsaanvraag aan een openbaar onderzoek onderworpen is; dat verzoekster een bezwaarschrift ingediend heeft; dat wat betreft de aanvragen die aan een openbaar onderzoek onderworpen dienen te worden, artikel 253 van het WWROSP aan het college de verplichting oplegt om de reclamanten kennis te geven van de beslissing tot verlening of tot weigering van de vergunning; dat gesteld dat het onderzoek in het onderhavige geval niet verplicht was, zoals de tussenkomen partij betoogt, de verwerende partij, door te beslissen om het onderzoek te doen uitvoeren, de aanvraag binnen de werkingssfeer heeft gebracht van alle bepalingen die van toepassing zijn op de openbaarmaking van sommige bouwaanvragen, met inbegrip van artikel 253 van het WWROSP in de lezing die destijds van toepassing was; dat wanneer bepaalde personen in

kennis dienen te worden gesteld van een handeling, de termijn om een beroep tot nietigverklaring in te stellen pas ingaat vanaf de kennisgeving, en op voorwaarde dat het bestaan van dat beroep, alsmede de na te leven vormvereisten en termijnen behoorlijk aangegeven zijn; dat doordat er geen kennisgeving plaatsgehad heeft, de termijn om beroep in te stellen niet ingegaan is; dat niet hoeft te worden nagegaan of verzoekster op een vroeger tijdstip werkelijk kennis heeft gehad van de bestreden vergunning, doordat haar kennis daarvan niet de termijn kan doen ingaan om beroep in te stellen; dat het beroep ontvankelijk is;

Overwegende dat verzoekster een eerste middel ontleent aan schending van de artikelen 42, 42bis en 59, § 2, van het WROSP, alsmede van de op 20 juni 1994 goedgekeurde gemeentelijke stedenbouwkundige verordening, wat betreft de bepalingen van die verordening die van toepassing zijn op subgebieden voor halfopen woningbouw buiten de woonkernen, doordat de bestreden handeling toestaat dat het omstreden perceel ingenomen wordt door bebouwde oppervlakken die 85 pct. van het perceel vertegenwoordigen (grondinneming van het gebouw, van de toeritten en van de parkeerplaatsen in openlucht), terwijl volgens de bepalingen van de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening die van toepassing zijn op subgebieden voor halfopen woningbouw, bebouwde oppervlakken niet meer dan 40 pct. van het perceel mogen innemen wanneer dit groter is dan 300 m²; dat ze onderstreept dat geen afwijking van dat voorschrift gevraagd is en dat het openbaar onderzoek geenszins betrekking had op het principe van zulk een afwijking;

Overwegende dat de gemeente Rixensart betoogt dat volgens de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening onder bebouwd oppervlak dient te worden

verstaan, het oppervlak dat bestemd is voor bebouwing, omdat de bepaling waarvan verzoekster gewag maakt, deel uitmaakt van het eerste punt van hoofdstuk 1.1/3 van de verordening, dat handelt over de gebouwen, welke paragraaf deel uitmaakt van artikel 1/3 van de verordening, dat betrekking heeft op de plaatsing van de gebouwen, en de vorige paragrafen handelen over de plaatsing van de gebouwen en de garages, terwijl de volgende paragrafen handelen over de oppervlakte aan de grond van het hoofdgebouw en van de bijkomende gebouwen in landschappelijk waardevol gebied; dat ze erop wijst dat in het onderhavige geval de oppervlakte van de gebouwen aan de grond 38 pct. van de totale oppervlakte van het perceel bedraagt en dat de gemachtigde ambtenaar van Waver, alsmede verzoekster bij hun berekening verkeerdelijk rekening houden met alle parkeerruimte en alle wegen binnen de bouwplaats, die niet als bebouwde oppervlakken kunnen worden beschouwd; dat ze voorts stelt dat de gemeente verschillende malen vergunningen afgegeven heeft in gevallen die identiek waren aan het onderhavige geval, zonder dat de gemachtigde ambtenaar die vergunningen geschorst heeft;

Overwegende dat het terrein waarop het omstreden project betrekking heeft, opgenomen is in "subgebied voor halfopen woningbouw buiten de woonkernen"; dat de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening in verband met die subgebieden bepaalt dat "de bebouwde oppervlakken niet meer dan 40 pct. van het perceel mogen innemen wanneer dat perceel een oppervlakte heeft die groter is dan 300 m²";

Overwegende dat de uitdrukking "bebouwd oppervlak" in de verordening niet omschreven wordt, en dat ze geen specifieke betekenis heeft in het stedenbouwkundig recht; dat, volgens de gangbare

betekenis, het werkwoord "bouwen" zowel op een gebouw als op een bouwwerk met weinig niveauverschil, zoals een weg of een baan, van toepassing is; dat een parkeergarage eveneens "gebouwd" wordt; dat in de gemeentelijke verordening zelf de gebouwen met de term "volume" aangegeven worden; dat, daar het gaat om een algemene bepaling betreffende de bezetting van het perceel, de uitdrukking "bebouwde oppervlakken" staat tegenover de oppervlakken waar het terrein volledig onbebouwd is gelaten, namelijk hoofdzakelijk tuinen; dat de bewuste bepaling van de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening van Rixensart opgenomen is onder de bijtitels "gebouwen" en "plaatsing" om de tegenstelling met de tweede bijtitel "wegen en openbare ruimten" te doen uitkomen; dat de bewuste passage inzonderheid bepalingen bevat betreffende de aanleg van de omgeving van de "volumes", een aanleg waarbij rekening dient te worden gehouden met "het natuurlijk bodemreliëf"; dat verschillende soortgelijke bepalingen van de verordening als de bewuste bepaling handelen over "volumes", over "oppervlakte van het hoofdvolume aan de grond" en "oppervlakte van alle bijgebouwen aan de grond"; dat het begrip "bebouwde oppervlakken", als het opnieuw in die context geplaatst wordt, en vooral als het vergeleken wordt met het begrip "volume", waarmee een driedimensionaal gebouw wordt bedoeld, moet worden begrepen als een verwijzing naar bovengrondse bouwwerken, zonder grote verticale uitbouw;

Overwegende dat op de terechtzitting de verwerende partijen en de tussenkomende partij betogen dat de parkeerruimte niet zal worden "aangelegd", omdat ze niet met harde materialen, maar met dolomietgrind verhard zal worden; dat een document in die zin, uitgaande van de architecten, wordt ingediend, dat opgesteld is op 22 februari 1999, de dag vóór de

terechtzitting en dat "bestemd is om in rechte te worden overgelegd";

Overwegende dat in het voorafgaande milieu-effectrapport dat ingediend is tot staving van de bouwaanvraag, in verband met de lozing in het hydrografisch net, het volgende staat : "al het afstromend water op verharde oppervlakken (bedakingen - terrassen - binnenplaatsen en parkeergarages) wordt opgevangen en naar de openbare riool afgevoerd, ..."; dat in het genoemde rapport sprake is van mogelijk voertuigenverkeer : "het project omvat 26 flatgebouwen, met 21 parkeergarages of overdekte parkeerplaatsen en 11 parkeerplaatsen in openlucht + een parkeerruimte in teermacadam of in klinkers van 600 m², ..."; dat het ingediende riolerings- en plaatsingsplan, door het verschil tussen de maatschijfers voor het "huidige niveau" en voor "het te bereiken niveau", aangeeft dat het gebied waar de parkeergarages en de parkeerruimte gepland zijn op bepaalde plaatsen tot één meter diep dient te worden uitgegraven; dat een goot naar het midden van dat terrein gepland is - wat een ondoordringbare verharding vereist - en dat door dat terrein afvoerleidingen lopen; dat op de tekening elf parkeerplaatsen een nummer dragen dat bij de ingang van de parkeerruimte vermeld wordt in letters die op schaal overeenstemmen met 25 centimeter, en die zodanig gericht zijn dat ze zichtbaar zijn voor de automobilist die de parkeerruimte oprijdt; dat die vermeldingen alleen zo mogen worden uitgelegd dat de bewuste nummers bestemd zijn om op de grond te worden afgebeeld, met verf of op een andere manier, wat in ieder geval alleen kan worden gedaan op een grond waarop een hard materiaal aangebracht is; dat aldus blijkt dat zowel de parkeerplaatsen als de ruimte van 600 m² niet alleen de riolering omvatten die er "aangelegd" is, maar dat ze zo opgevat zijn dat er een hard en ondoordringbaar

materiaal aangebracht zal worden, al wordt de juiste aard van dat materiaal niet op de tekening vermeld; dat de eerste verwerende partij zelf in de nota met opmerkingen betwist dat er een nadeel verbonden is aan de bijkomende parkeermogelijkheid waartoe het project aanleiding kan geven, onder aanvoering dat "31 parkeerplaatsen gepland zijn, alsmede een terrein van 600 m² in teerasfalt waarop de voertuigen kunnen parkeren";

Overwegende, gelet op die met elkaar overeenstemmende gegevens, dat het op de terechtzitting ingediende document, dat kennelijk niet in tempore non suspecto en met het oog op het onderhavige geschil opgesteld is, niet geloofwaardig is; dat het evenmin geloofwaardig is te betogen dat de bestreden vergunning niet op de aanleg van de parkeergarage en van de manoeuvreerruimte betrekking zou hebben, doordat ze verband houdt met de graafwerken die voor de verwezenlijking ervan noodzakelijk zijn en met de lager gelegen rioolleiding, doordat ze, overeenkomstig de ingediende aanvraag, net alleen betrekking heeft op de bouw van een complex van 26 flatgebouwen met ondergrondse garages, maar ook op de aanleg van de omgeving, en doordat een van de voorwaarden waaraan de vergunning onderworpen is, precies de aanleg betreft van de omgeving en van de begroeiing die rond de gemeenschappelijke grenzen gepland is, namelijk buiten de parkeergarages en het parkeerterrein;

Overwegende dat de "bebouwde oppervlakken" dus de oppervlakken omvatten waarop de gebouwen geplaatst worden, maar ook de toerit naar de parkeergarage, de parkeerplaatsen in openlucht, alsmede de ruimte van 600 m² die voor bezoekers bestemd is; dat, aldus beschouwd, het "bebouwde oppervlak" van het bewuste perceel meer dan 80 pct. ervan vertegenwoordigt, en het

toegelaten maximum percentage van 40 pct. ruim overschrijdt; dat het middel ernstig is;

Overwegende dat verzoekster betoogt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden handeling een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat ze hoofdzakelijk betoogt dat het op te richten gebouw tegenover haar huis dient te worden geplaatst, dat het duidelijk meer woningen omvat dan het grondgebruiksplan laat uitschijnen, en dat het een aanzienlijk grotere omvang heeft dan de huidige gebouwen van de wijk; dat volgens haar al deze omstandigheden de kwaliteit van het bestaan kunnen veranderen;

Overwegende dat de verwerende partijen in hun antwoord stellen dat verzoekster niet juist tegenover het op te trekken gebouw woont, dat dus haar zicht niet belemmert, welk zicht gericht zal zijn op het minst grote gebouw van het project, zodat het nadeel dat dat project meebrengt als normaal dient te worden beschouwd, doordat de andere gebouwen in de straat ongeveer dezelfde omvang als dat gebouw hebben, dat de hoogten van de straatgevels van de gebouwen die volledig in overeenstemming zijn met de voorschriften van de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening van Rixensart, niet meer bedragen dan die van de gebouwen die in de buurt staan (6,5 meter onder de goot) en dat het goed van verzoekster gelegen is in een sterk verstedelijkte wijk, zodat ze niet kan aanvoeren dat ze een heel uitzonderlijk uitzicht geniet, noch dat ze enig zonlicht verliest; dat wat betreft de toename van verkeer, de eerste verwerende partij onderstreept dat het omstreden project en het gebouw van verzoekster gelegen zijn op een vrij drukke plaats, in de nabijheid van het stadscentrum, van het station, van een café en van een zwembad, zodat het bijkomende verkeer waartoe 20 tot 26 voertuigen aanleiding geven geenszins significant is ten

opzichte van het huidige verkeer, dat er in het project geen plaats is voor handel en dat er 31 parkeerplaatsen gepland zijn, alsmede een ruimte van 600 m² in teerasfalt voor het parkeren van voertuigen;.

Overwegende dat de aanleg van de omstreden gebouwen weliswaar slechts een matige invloed dreigt te hebben op het gezichtsveld van verzoekster, maar dat daarentegen vaststaat dat de bezettingsgraad van het perceel, met 26 woningen op minder dan 24 are (of iets meer dan 108 woningen per hectare) duidelijk hoger ligt dan de huidige bezettingsgraad, en dan die welke vastgesteld is in het grondgebruiksplan van de gemeente, waarin er voor Rixensart-centrum van uitgegaan wordt dat er 337 tot 607 woningen op 13,5 ha staan (of een dichtheid van 25 tot 45 woningen per hectare); dat die dichtheid zelf, alsmede de, weliswaar beperkte, vermeerdering van verkeer waartoe ze aanleiding kan geven, ertoe kan leiden, zo niet dat het zeker is dat de levensomstandigheden aanzienlijk gewijzigd worden, wat een ernstig nadeel oplevert, dan toch op zijn minst dat de kans bestaat dat dit kan geschieden; dat naar luid van artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, dat risico de schorsing van de bestreden handeling genoegzaam wettigt; dat de bewering van de eerste verwerende partij dat de twijfel in het voordeel zou moeten zijn van de projectontwikkelaar, met die bepaling onverenigbaar is;

Overwegende dat het nadeel dat verbonden is aan het oprichten van gebouwen die zo omvangrijk zijn als het door de bestreden handeling toegestane gebouw, uit de aard der zaak moeilijk te herstellen is;

Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, eerste lid, van de

gecoördineerde wetten op de Raad van State, die vervuld moeten zijn om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling te kunnen bevelen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het door de naamloze vennootschap GEROCONSTRUCT ingediende verzoek tot tussenkomst in het kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Geschorst wordt de tenuitvoerlegging van de bouwvergunning die het college van burgemeester en schepenen van Rixensart op 11 december 1997 aan de naamloze vennootschap GEROCONSTRUCT afgegeven heeft met het oog op de bouw van een complex van 26 flatgebouwen met ondergrondse garages en op de aanleg van de omgeving, op een perceel gelegen op de hoek van de avenue Jean Herman en van de avenue Paul Terlinden, kadastraal bekend 1ste afdeling, sectie A, nr. 1048e.

Artikel 3.

De kosten betreffende het verzoek tot tussenkomst ingediend door de naamloze vennootschap GEROCONSTRUCT, bepaald op 5.000 frank, komen ten laste van die vennootschap.

De beslissing over de kosten wordt voor het overige in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare
terechtzitting van de XIIIe kamer, rechtsprekend in kort
geding, op zesentwintig februari 1900 negenennegentig
door :

de Hr. LEROY, staatsraad, wnd. voorzitter,
Mevr. MALCORPS, griffier.

De Griffier,

De wnd. Voorzitter,

M.-Chr. MALCORPS.

M. LEROY.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.